

Arrest

nr. 82 473 van 5 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, ter kennis gebracht aan verzoeker, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 5 april 2011. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2009 werd ingediend door :

A., M.

nationaliteit: Marokko

geboren te B.T. op 03.06.1983

ook gekend als

A., S.

nationaliteit: Marokko

geboren te B.T. op onbekend

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 04.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid (duurzame lokale verankering, prangende humanitaire situatie). Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd; 19.07.2009, ondanks de elementen aangaande.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist dat de verzoeker voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Betrokkene verwijst hiervoor naar een brief van advocaat Quintelier dd. 13.03.2003 dat hij een aanvraag voor regularisatie voor de heer A.S. zal indienen. Echter zijn in het administratief dossier van betrokkene hiervan geen aanwijzingen van terug te vinden en toont betrokkene evenmin aan dat deze aanvraag effectief is ingediend. Dit document wordt door onze diensten niet beschouwd als geloofwaardige poging om een wettig verblijf in België te bekomen en bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene is van mening dat er eveneens sprake is van een prangende humanitaire situatie en meer bepaald een schending van art. 8 EVRM, gezien de verklaring dat de broers, heel wat tantes, ooms, neven en nichten van verzoeker in België wonen. Wat het inroepen van dit artikel betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef er immers 19 jaar vooraleer hij naar België kwam.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: depressie); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over

buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België zou verblijven, Nederlandse lessen volgt, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

De tweede bestreden beslissing:

“Reden van de beslissing:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële- en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid volgende redenen voorop stelt om het verzoek tot regularisatie af te wijzen als ongegrond.

(...)

1.

De Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een manifeste beoordelingsfout gemaakt, door aan verzoeker mee te delen dat haar aanvraag tot regularisatie ongegrond wordt verklaard.

Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen evenwel draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Aan de materiële motiveringsplicht is voldaan, wanneer een beslissing wordt geschraagd door deugdelijke motieven, dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, als het consistentiebeginsel.

Dat echter niet is voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid baseert zich voor de afwijzing van de aanvraag op de bepalingen onder rand nummer 2.8. van de ondertussen door de Raad van State vernietigde instructies dd. 19 juli 2009.

De vernietiging van de instructies heeft tot de gevolg dat de Staatssecretaris dient terug te vallen op zijn discretionaire bevoegdheid om na te gaan of iemand al dan niet een verblijfsrecht kan worden toegekend.

De Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid heeft zich echter voorgenomen om de instructies verder te blijven toepassen.

Deze instructies waartoe de Staatssecretaris zich ondanks de vernietiging door de Raad van State geëngageerd heeft, bepalen onder randnummer 2.8.:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking."

2.

In de bestreden beslissing geeft de staatssecretaris aan dat het schrijven van Mr. Renaat QUINTELIER niet kan worden beschouwd als zijn een poging om een wettig verblijf te bekomen. In dit schrijven dd. 13 maart 2003 vermeldt Mr. QUINTELIER het volgende:

'Per onderhavig schrijven kan ik bevestigen dat ik voor de Heer S.A. een verzoekschrift conform art 9§3 Wet 15.12.80, cq aanvraag tot regularisatie, zal indienen.'

Het feit dat de raadsman van verzoeker heeft nagelaten een dergelijke aanvraag te doen, kan aan verzoeker niet worden verweten.

Verzoeker mocht er immers op vertrouwen dat Mr. QUINTELIER gevolg zou geven aan zijn verzoek om een regularisatie aanvraag te bekomen.

Het kan niet zijn dat verzoeker zijn recht op een verblijf in België wordt ontnomen ingevolge een nalaten door een derde, te meer nu verzoeker in een consultatie werd verzekerd dat de aanvraag zou worden ingediend.

Verzoeker was dan ook verrast om te vernemen dat er nooit een verzoek tot regularisatie werd gericht aan de Burgemeester.

Verzoeker heeft bijgevolg een duidelijke poging ondernomen om een wettig verblijf te bekomen, doch werd hierin gehinderd door het nalaten van zijn raadsman.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris bijgevolg kennelijk onredelijk is.

De Staatssecretaris voor Migratie en Asiel toont in zijn beslissing bovendien niet aan waarom het voornemen van Mr. QUINTELIER om een aanvraag tot regularisatie in te dienen, niet kan worden beschouwd als zijnde een poging om een wettig verblijf te bekomen.

Dat bijgevolg de beslissing dd. 8 november 2010 niet afdoende werd gemotiveerd."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent aangezien hij de motieven in het middel volledig citeert, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden. De juridische en feitelijke rechtsgrond van de tweede bestreden beslissing wordt niet betwist door verzoeker.

Verzoeker diende op 29 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht aldus te worden onderzocht in samenlezing met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker is het niet eens met het motief in de beslissing waarbij de brief van advocaat Mr. R. Quintelier niet wordt beschouwd als een poging om een wettig verblijf te bekomen. Het feit dat de raadsman heeft nagelaten om een aanvraag tot regularisatie in te dienen, kan verzoeker niet worden verweten. Verzoekers "*recht op een verblijf*" wordt hem ontnomen ingevolge een nalaten van een derde. Verzoeker heeft wél duidelijk een poging ondernomen om een wettig verblijf te bekomen doch werd hierin gehinderd door het nalaten van zijn raadsman. Verweerder toont niet aan waarom het voornemen van Mr. Quintelier om een aanvraag in te dienen, niet kan worden beschouwd als een poging om een wettig verblijf te bekomen.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het betoog van verzoeker inzake de schending van de door hem aangehaalde bepalingen in het middel waarbij hij een strikte/ruime toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is. Zijn betoog heeft tot doel aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan het criterium 2.8.A zoals bepaald in de vernietigde instructie en hij vraagt in wezen om een strikte toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zijn betoog is evenwel niet dienstig aangezien de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie heeft vernietigd waardoor het met terugwerkende kracht uit de rechtsorde is verwijderd. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie, te dezen met betrekking tot de interpretatie van het begrip 'geloofwaardige poging om een wettig verblijf in België te bekomen', op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.333).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In de mate verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met het schrijven van advocaat Quintelier kan verzoeker niet worden gevolgd, nu uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met de brief van advocaat Quintelier. Uit de motieven blijkt bovendien, in weerwil van verzoekers beweringen, waarom de brief van advocaat Quintelier niet volstaat, met name omdat het administratief dossier van verzoeker geen aanwijzingen bevat van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en verzoeker niet aantoonde dat deze aanvraag effectief is ingediend. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de motieven waaruit blijkt dat de brief van advocaat Quintelier of het voornemen van advocaat Quintelier niet volstaat om een poging tot wettig verblijf te bekomen, volstaat niet om de bestreden beslissing te vernietigen. In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om, aan de hand van zijn betoog, de Raad zijn aanvraag te laten onderzoeken met betrekking tot de gegrondheid, dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen. Dit houdt in dat de Raad, in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat verweerder niet op kennelijk redelijke wijze tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de regularisatie. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen grond is tot regularisatie niet kennelijk onredelijk is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN